

ANTO GARDAS

od nespokoja zid

NIZ PADINU

Nisam daleko, ne! Ovi ljudi predjeli poznati su mi. I gola padina niz koju silazim. I blago plavetnilo što se bolno u zjene upija. I suhi zrak od kojega pluća podrhtavaju.

Nisam daleko, ne! Još jedan dan, još jedna godina, pa ču stići. Još jedan udah, još jedan uzdah, pa ču dosegnuti.

Nisam daleko, ne! Zemlja mi do koljena seže. Vode me na opreznost opominju. Dani mi se iza leđa gomilaju.

Ali nisam daleko.

I zid. I ovo čudo pod zidom. I strah. Sve ču pobijediti. I stići.

DOK TRPKO VINO U ČASU DOLIJEVAM

U erupciji pupoljka skrivena gorkost ploda!

Na slatko grožđe i osunčane predjele mislim dok trpkovo vino u času dolijevam. I kada u krvi bukne njegova ubistvena moć, ja se blagim obalama djetinjstva vraćam i prve stope u netaknuti pijesak utiskujem.

I mirisi neki se vrata, i boje, i zvuci. Kao svrgnuti vladar svoju opustošenu zemlju pohodim. Koji mi podanići bijahu, sada kao crvi gmižu po tlu. Slijepi i beščutni u mlačni mulj se uvlače.

Na njih i na zemlju iznevjerenu mislim dok trpkovo vino u času dolijevam.

NA DALEK PUT MI JE POĆI

Na dalek put mi je poći. Riječima danak da platim. Vremenu da se odužim.

Besmisleno je govoriti o ostajanju. Evo, već osjećam nečiju ruku na svojim leđima. I blagi pritisak.

Na dalek put mi je poći.

U CRNIM VODAMA

Zagazio sam u vode crne.

Pluća postaju tijesna, zrak težak i ljepljiv. Svaka travka vreba, svaki žbun nasrće. Bujice me zanose tamo gdje su virovi najljepši i najopasniji. Gubim osjećaj prostora.

O, bezumna vodo što udesno tečeš!
Smrt me gleda tisućama očiju. Tisućama ruku poseže za mnom.

A vrijeme je sazrijevanja nada. Čas oprosta grijeha.
Ja u vodama crnim. Do koljena, do pojasa, do grla.
Do nespokoja.

SAMO LJUBAV VODI JASNOM CILJU

Olsonjeni o srebrni stub mjesecine mi još uvijek sanjarimo. A oko nas sve se uskovitlalo, te se čini da je ovo naše posljednje zvjezdano vjenčanje.

Nebo kao da se rasipa nad našim glavama. Kako smo blagi u svojoj ogorčenosti i kako darežljivi u svome neimanju!

I još uvijek vjerujemo: jedino ljubav vodi jasnom cilju.

OD NESPOKOJA ZID

Ovaj zid od krvi, od sna.
Korak je trom, ruke nenavikle nježnostima. Prvi i ovaj pretposlednji dan na licu istu zlobu nose.

Ovaj zid mahovinom rastočen, zubom noći razgrizen.
Prisloni uho na zid: u muklom hropcu strašan protok vremena, grč na licu zaprepaštenog kamena.

Ovaj zid od nespokoja, od čekanja.
Pomičem granice smisla. Na koljena pred zidom! Samo je on postojan u svome nenadanju.

Ovaj zid od šutnje, od zaborava.

GODINE

Kao slijepi putnici promiču godine. Na tamnoj plohi čela iskri se njihov trag, koji je mogao biti trag ljubavi.

Kada se desio onaj vrisak, čija jeka i sada odzvana u praznom prostoru?

(U trenucima potpune klonulosti najmanji znak ljubavi mogao bi značiti porugu, možda poraz).

PRED ZIDOM

Ma kud pošao, zid ne mogu mimoći. Njegova bjelina uvijek iskršava preda mnom u odlučnim trenucima, kao granica između mogućeg smisla putovanja i uzaluđnih napora u traganju neprestanom.

Stao sam pred zidom, na mjestu gdje se dodiruju dvije srove mogućnosti.

Da li je moguće svladati njegove strmine?

Neodlučan stojim pred zidom, a grane se tako brzo razlistavaju.

BALADA O CVJETOVIMA I RIJECI

U početku bijahu krhki i do krvi obnaženi. Ali ih vrijeme poreče. Nedvojbeno i okrutno.

I postadoše goli krinci k nebu okrenuti. Okamenjeni ždralovi na tek izmišljenom jezeru.

Podoh k rijeci. Prstima surovim od čekanja razgrnuh naplavine. Na mjestu gdje sam očekivao čovjeka, ugledah otisk cvijeta.

A rijeka je (kao i sve ostalo) tekla dalje, uvijek malo u zaostatku za svojim obalama.

PRIJE KONACNE SPOZNAJE

Kako da ušutkam uznemirene zvijezde u sklerotičnim žilama? Kako da stišam šum svemira u tijelu?

Mudrost sam crpio od pčela i bilja, ljepotu spoznao u kaosu cvijeća. Cvijet, ptica i čovek sada su jedno. Ljubav se potvrdila praiskonskim razlozima.

Ali počinjem sumnjati. Ja koji sam tješio ribe iznevjerene morem.

(Jer što vrijedi organj ispod čvrstih vjeda, kad vlastiti ugriz već čutim u mesu.)